

— Відкіль бредеш ти, голово лиха? —  
Лисиця так мовля Ослові.  
— Дивився, як там Лев здыха  
Аж ген у тій діброві!  
Піди, паньматко, подивись;  
Ти ж зналася із ним колись...  
І! Що тепер із ним зробилось!  
Де в біса й сила тая ділась!  
А то, було, як гуконе —  
Не втямиш з ляку, де б сховався,-  
Таке було те пугало страшне!  
Мабуть, його весь світ боявся...  
Тепер лежить, неначе пень,  
І ніч, і день.  
Ніхто його вже не боїться,  
Усяк безпечно йде дивиться.  
Хто схоче — добре ускубне  
За вражий чуб його зубами,  
А хто під боки стусоне —  
Чи дрюком, чи рогами.  
— А ти, запевне, не посмів?! —  
Йому підсміює Лисиця.  
— Оце-таки! Чого ж дивиться?  
І я його раз захмилів,-  
Нехай і наших знає!

А й в людях такечки буває,-  
Чи то вже світ тепер такий:  
Поки ти чим кому страшний,  
Усяк тебе і поважає;  
А тільки як-небудь спіткнись,-  
Дивись —  
Хто й поважав, той лає.  
1853.